

MARKÓ BÉLA

MEZTELENÜL

1.

Illatukból mint nehéz bundából
könnyedén kilépnek a rózsák
tűnődve visszanéznek
s a madarak vonulását követve
indulnak dél felé:
az illatot mint eldobott ruhát
betemeti a tél.

2.

Felöltöztetem arcomat
sírásba mosolygásba
néha rikító kacagásba
felöltöztetem közönybe
fehérbe feketebe örömbé gyászba
dívatjamúlt zokogásba
dívatos szomorúságba
alvásba ébrenlétbe
öltöztetem új s új ruhákba
meztelen arcomat ki látta?

3.

Abécéskönyvvel letakarva
alszik a meztelen világ

fáradt férfi módjára alszik
nyugtalan asszony módjára alszik
ki húzza le a takaróját?

4.

Férfi módjára verset építettem
asszony módjára otthonossá tettem
kiülök küszöböm elé
szavakba zárva megnevezve
csillagok ragyognak felettem
mint pici tokban a drágakövek.

5.

Illatukból mint nehéz bundából
könnyedén kilépnek a rózsák
őszi szél fúj
zörög valami levél
valami illatnélküli
valami valóság.

SZOBOR

Szobrot emeltünk a tigrisnek
az elnyűtt cirkuszi hősnek
bronzba öntöttük remek izmait
karcú veszedelmes testét
amelyen a szőr
fel-fellobogott mint
égő dzsungelben a tűz
megmintáztuk a tigrist
a tigrist amely naponta átugorta

a tüzes karikát
bronzba öntöttük remek izmait
s üdvrivalgások közepette
márványtalapzatra emeltük

immár örökre halhatatlan
immár örökre mozdulatlan
nyakában babérkoszorú lángol
átugorhatatlan.

A BEFALAZOTT FÁK

Befalaztuk átlátszó levegőbe
az asszonyt a gyermeket
áttetsző kékségbe zártuk
a töpörödött öregembereket
az ég tömör falában
hasztalan csapdosnak a madarak
az oxigén pici téglái között
a vergődés hiábavaló
meztelen testedet
befalaztam az éjszakába
a törékeny virágokat
illatba zártam színbe karcúságba
zubogó véretem

bevokaltam a húsba
áttetsző levegőbe zártam
az asszonyt a gyermeket
félvéka ezüstért félvéka aranyért
félvéka életért félvéka halálért

a befalazott fák
az erős tavaszba omladozó nyárba
gondosan beépített ágak
a téglákat duzzadón szétfeszítik
s a levelek hegye sárgán kibúvik
nem az időbe csak az őszbe.